

Motto: „Ridiculul e în genere simpatic și ține de o anume imprudență, de o anume sinceritate a individului“.

Alexandru Paleologu

Încă de la primele cronici ale cronicii teatrale am cerut un mai adecvat tratament al creației actoricești, care are dreptul nu numai la epitețe, ci și la analize critice propriu-zise, argumentate, apte să-i ofere actorului adevărate repere în evaluarea drumului parcurs. Am atras atenția — prin cronici comparate — și asupra neajunsurilor pe care le comportă înșirarea actorilor sau considerarea lor „în bloc“, ca o masă amorfă, în vreme ce trupa — oricât de puternic ar fi spiritul ei de echipă! — nu poate fi constituită decât din individualități, din personalități artistice distincte, care fac ca ansamblul să se remarce.

Nu credeam, desigur, că lucrurile se vor schimba peste noapte, dar nici nu credeam că unii dintre distinșii noștri confrăți vor scrie în continuare cum le vine, ca și când noi n-am avea altă treabă decât să ne răcim gura de pomană. „Globalologia“, cum bine îi zicea mai dăunăzi un critic, e nu numai inadecvată, ci și nocivă în artă, iar atunci când recidivează, ca „procedeu“ critic, care ar vrea să ia locul analizei și al judecății de voință particularizate, trebuie „mal-tratată“ cu grijă, ca să-i treacă odată cheful de a persevera. Pe de altă parte însă, ea e numai ridicolă și descalficantă pentru cel care-o practică, pentru că, la urma urmei, nu poți pretinde a

avea un punct de vedere atunci când recunoști implicit că n-ai nici un punct de vedere. Sigur, ridicolul ăsta poate să fie și „simpatic“ și poate să țină și „de o anume sinceritate a individului“. Din păcate, el nu e și nu poate fi consolator pentru actor, căruia și-așa i se rezervă un spațiu prea mic în cronicile noastre.

CRONICA CRONICII TEATRALE

Înșiruirea actorilor

Cum autorii de înșiruire riscă să nu cunoască niciodată tristețea resemnată de pe chipul actorilor, atunci când citesc asemenea „cronici“, neînțelegând nu unde-au greșit, ci cum de e cu puțință să fie tratați cu o asemenea lipsă de respect pentru munca și pasiunea lor, căreia i-au închinat toată viața, ne luăm sarcina să-i aducem cit mai des pe înșiruitori în... șirul pe care-l merită.

Amic sînt cu Platon, nu pot să nu fiu amic și cu George Genoiu! Care va să zică, nu altundeva decât în revista „Teatrul“ (nr. 1/1983), făcînd cronica spectacolului Fata morgana

de Dumitru Solomon, la Teatrul Dramatic din Galați, reprezentație care a obținut, la cea de a V-a ediție a Colocviului despre arta comediei, nu mai puțin decît premiul pentru cel mai bun spectacol, premiul pentru regie și diploma revistei „Teatrul“ (ultimele două atribuite lui Mircea Cornișteanu), o mențiune specială de popularitate pentru Mitică Iancu și o alta, a ziarului gălățean, pentru Marga Georgescu, ei bine, tocmai la acest spectacol, ce moștră de analiză critică a jocului actoricesc credeți dumneavoastră că ne oferă G.G. (sic)? Să citim și să vedem ce ar putea reține „fiecare actor“, în privința jocului său, nu al altuia:

„Fiecare actor este aici o prezență remarcabilă, întreaga distribuție constituie un ansamblu omogen. Interpreții au jucat cu dezinvoltură și aplomb, cu măsură și rigoare, evitînd multiplele capcane ale genului. Personajele s-au individualizat prin elemente sugestive, consonante cu lumea incriminată. Iată și lista acestor valoroși interpreți: Romeo Pop (Fifi), Liliana Lupan (Teo), Gheorghe V. Gheorghe (Directorul), Marga Georgescu (Lucreția Borgia), Grig Dristaru (Pscpsc), Marcel Hîrjoghe (Lombroso), Ioana Citta Baci (Soția), Carmen Maria Strujac (Diana), Dan Andrei Bubulici (Sportivul), Mitică Iancu (Castor și Polux)“.

Nu pentru a afla „lista“ valoroșilor interpreți — existentă și în casetă! — e nevoie de cronică. Motiv pentru care „lista“ amatorilor de înșiruire ale actorilor rămîne, cum se spune, deschisă...

MYOSOTIS